

Det var efter Emanuels udtrykkelige Ønske, at der ikke paa noget Punkt blev brudt med Egnens gamle Bryllupsskikke. Selv afslog han dog Snapsen og nøjedes med at drikke af Brudeøllet.

I Løbet af en Timestid fyldtes baade Stuerne og Haven af pyntede Mennesker, og stadig strømmede der nye Gæster til. Overalt drejede Samtalen sig om det store Spørgsmaal, hvem der skulde forrette Vielsen. Emanuel havde for nogen Tid siden været inde hos Bispen for at tale med ham derom, og Bispen havde da berørt det som en Mulighed, at han selv vilde indfinde sig, idet han havde sagt, at han som Fru Hansteds gamle Ven jo paa en Maade var nærmest dertil. Man var nu spændt paa at erfare, om en saa stor Ære virkelig skulde blive Menigheden tildel.

Klokken halvtolv kom Bøndernes Køretøjer, ialt nogle og tredive, og man begyndte at stige tilvogns. Vognene for Brudeparret og den nærmeste Familje holdt inde i Gaarden; de andre dannede udenfor paa Vejen en Række, der strakte sig fra Brudehuset helt hen til den modsatte Ende af Byen. Imidlertid sad Hansine inde i sit Kammer, fordi ingen Gæst maatte se Bruden, før de alle var stegen tilvogns. Da dette var sket, viste hun sig paa Stentrappen ved Siden af Emanuel, klædt i en sort ulden Kjole med smalle Kniplingsstrimler omkring Hals og Haandled. Under Brudesløret og Myrtekransen saaes en perlestukken og guldbroderet Hue, der havde hørt til hendes Oldemoders Brudedragt, og som hun idag bar efter Emanuels Ønske.

Paa Vejen ud til Kirken lød der munter Snakken fra de fleste af Vognene; Frokosten havde allerede oplevet Stemningen hos adskillige af de ældre Mænd. Først da man kunde høre Kirkeklokkernes Kimen, forstummede Talen, og Else faldt i Graad. Hansine derimod bevarede hele Tiden det tillukkede, næsten dystre Udtryk, som hendes Ansigt gerne antog under stærke Sindsrørelser.

Kirken, Næsset, Fjordens blaa Flade og Genbolandets Brinker — alt laa badet i gyldent Sollys. Henunder Himlen foer lette Skyer af Stæresværme, og ude over Vandet skreg de